

човѣка. Когато изучава религиозния, духовния животъ, главната целъ на човѣка е да придобие въ себе си безсмъртнитѣ форми. Въ човѣшкия организмъ има една безсмъртна клетка — първичната, която всѣки трѣбва да намѣри. Всички усилия на науката, на религията сж насочени, именно, въ това направление, да намѣрятъ тази първична клетка. Тя е прадѣдътъ на всички клетки. Като се намѣри тази клетка, върху нея може да се гради бждещия животъ. Тя е подобна на прадѣда на житото. Тази първична, жива клетка се отличава отъ другитѣ по това, че съдържа въ себе си рогово вещество. Хранителнитѣ веществва въ нея сж повече, отколкото въ другитѣ клетки, а благодарение на роговото вещество тя се отличава съ голѣма устойчивостъ, издържа и при най-лошитѣ условия.

„Дето сж двама или трима, събрани въ мое име, тамъ съмъ азъ посрѣдъ тѣхъ.“ Двама или трима, това сж необходимитѣ условия, за да дойде Христосъ. Идването на Христа между хората е основната идея, отъ която произтича безсмъртието; безсмъртието пъкъ носи щастието. Усилията на цѣлия животъ днесъ се свеждатъ къмъ постигане на това безсмъртие. Достатъчно е човѣкъ да добие сѣнката на безсмъртието само, за да бжде отличенъ ученикъ, проповѣдникъ, държавникъ, отлични баща или майка. Ето защо, при каквото положение и да се намира, човѣкъ трѣбва да прави усилия, да постигне това безсмъртие. Ще прави усилия човѣкъ, но и ще вѣрва въ онази жива клетка въ себе си, която расте и се развива непрекъснато. Допусне ли въ себе си мисълта, че всичко зависи отъ външнитѣ условия, той губи силата на тази първична клетка въ себе си, губи своя прадѣдо. Въ който моментъ повѣрва, че той е надъ външнитѣ условия и може да ги използва, ще намѣри своя прадѣдо. Външнитѣ условия сж толкова промѣнчиви, колкото и самитѣ хора. Срещате единъ човѣкъ, виждате, че днесъ мисли едно, утре — друго, после — трето и т. н. Всѣки трѣбва да намѣри въ живота си поне единъ човѣкъ, който носи въ себе си тази основна идея — безсмъртието, за да му покаже начина, по който той самъ е намѣрилъ въ себе си първичната клетка, или прадѣдото на сегашното жито. Който се храни съ това жито, той е разрешилъ за себе си въпроса за храненето. Той не се нуждае отъ никаква друга храна.

Следователно, идеята, която може да задоволи човѣка, е той самъ да се опрашва. Ако заболѣе, той самъ да се лѣ-